

HỒI THỨ MỘT TRĂM SÁU MƯƠI LĂM

ĐÔNG PHƯƠNG BẤT BẠI MỘT NGƯỜI CHƠI BỐN

Đông Phương Bất Bại mặt lộ vẻ rất thương yêu Dương Liên Đình, hần hỏi:

- Liên đệ có đau lắm không?

Rồi hần nói tiếp:

- Dù cho Liên đệ có gãy xương sống cũng chẳng cần chi. Liên đệ cứ yên lòng ta tiếp cho Liên đệ khỏi ngay lập tức.

Hần từ từ cởi giày cho Dương Liên Đình rồi kéo chân đắp lên người gã. Hành động của hần coi chẳng khác một người vợ hiền phục thị cho chồng.

Mọi người trước tình trạng này không khỏi nhìn nhau kinh hãi. Ai cũng buồn cười mà ở trước một trạng thái vô cùng quái dị, tựa hồ như lạc vào một nơi đầy yêu khí rùng rợn, nên không cười được ra tiếng.

Đông Phương Bất Bại móc bên mình ra một tấm khăn thêu mẫu lục từ từ lau vết bùn đất bám trên trán gã.

Dương Liên Đình tức giận hỏi:

- Đại địch đang ở trước mặt mà giáo chủ còn giở trò các bà các mẹ được ư? Giáo chủ hãy đánh đuổi địch nhân đi rồi hãy cùng tiểu đệ tỏ niềm tha thiết cũng không muộn.

Đông Phương Bất Bại mỉm cười đáp:

- Phải rồi! Phải rồi! Liên đệ đừng nóng nảy! Chắc là chỗ chân Liên đệ đau lắm phải không? Thật khiến cho người ta xót dạ.

Bọn Nhâm Ngã Hành, Hương Ván Thiên đều là những tay biết nhiều hiểu rộng vào hạng nhất, nhưng cũng chưa từng được thấy việc quái dị như bữa nay. Kể ra những người luyện ái nam đồng cũng thường có, nhưng Đông Phương Bất Bại đường đường là một vị giáo chủ mà sao lại can tâm giả trang phụ nữ? Hiển nhiên hần bị mắc chúng điên khùng.

Dương Liên Đình đối với hần gắt gỏng là thế mà hần lại tỏ ra rất ôn nhu thuận phục khiến cho mọi người vừa lấy làm kỳ vừa phải buồn nôn.

Đổng Bách Hùng không nhịn được nữa, tiến đến trước mặt Đông Phương Bất Bại, lớn tiếng hỏi:

- Đông Phương lão đệ! Lão đệ... làm trò gì đấy?

Đông Phương Bất Bại ngoảnh đầu sa sầm nét mặt hỏi lão:

- Lão cũng dính vào việc đả thương Liên đệ của ta phải không?

Đổng Bách Hùng không trả lời, hỏi lại:

- Sao lão đệ lại để gã Dương Liên Đình này hí lộng? Gã bảo một người mạo xưng lão đệ để tùy tiện ban phát hiệu lệnh, làm càn làm bậy lão đệ biết không?

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Dĩ nhiên ta biết rồi. Liên đệ đối với ta rất tốt lại kề cận bên mình ta. Y biết ta không thể trông nom đến công việc bản giáo nên thay ta mà đỡ dần mọi sự. Cái đó có chi là không được?

Đồng Bách Hùng trở vào mặt Dương Liên Đình hỏi:

- Tên này muốn hạ sát tiểu huynh, lão đệ có biết không?

Đồng Phương Bất Bại từ từ lắc đầu đáp:

- Ta không biết. Nhưng Liên đệ muốn giết lão thì nhất định lão chẳng ra gì. Sao lão không để cho y hạ sát?

Đồng Bách Hùng chưng hửng. Bỗng lão ngửa mặt lên cười khanh khách một hồi. Tiếng cười đầy vẻ bi phẫn. Sau lão ngừng tiếng cười lại hỏi:

- Gã muốn giết tiểu huynh, lão đệ cũng cho gã làm phải không?

Đồng Phương Bất Bại đáp:

- Liên đệ thích làm gì thì ta cũng nghĩ cách để y làm cho bằng được. Trên cõi đời này chỉ có một mình y là tốt bụng với ta, ta cũng chỉ hết lòng với một mình y mà thôi.

Rồi hắn đổi giọng nói tiếp:

- Đồng đại ca ơi! Chúng ta đã cùng nhau trải bao cơn hoạn nạn. Trước nay mối giao tình của chúng ta đã đến trình độ vì nhau mà hy sinh tính mạng. Có điều Đồng đại ca không nên đắc tội với Liên đệ.

Đồng Bách Hùng đỏ mặt tía tai lớn tiếng:

- Tiểu huynh đã tưởng lão đệ là người mất trí điên khùng, nhưng lão đệ trong lòng vẫn sáng suốt, còn biết chúng ta là đôi bạn cố giao đến trình độ vì bạn coi thường mạng sống.

Đồng Phương Bất Bại nói:

- Đúng thế! Đồng đại ca đắc tội với tiểu đệ thì không sao, nhưng đắc tội với Liên đệ thì không được đâu.

Đồng Bách Hùng lớn tiếng hỏi:

- Tiểu huynh đã đắc tội với gã rồi đó, thì lão đệ tính sao? Tên gian tặc này muốn giết tiểu huynh, song vị tất đã được như nguyện?

Đồng Phương Bất Bại nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc Dương Liên Đình và hỏi gã:

- Liên đệ! Liên đệ muốn giết y phải không?

Dương Liên Đình tức giận đáp:

- Mau mau động thủ đi! Đừng giở thói các bà các mẹ nữa, khiến người ta chán lắm.

Đồng Phương Bất Bại cười nói:

- Được rồi!

Hắn quay lại bảo Đồng Bách Hùng:

- Đồng huynh! Đến nay chúng ta ơn đoạn nghĩa tuyệt. Đồng huynh không nên trách tiểu đệ.

Đồng Bách Hùng trước khi xuống đây đã lấy một thanh đơn đao ở trong tay tên võ sĩ dưới điện. Lão nghe Đông Phương Bất Bại nói vậy liền lùi lại hai bước, cầm đao trong tay đứng thủ thế.

Đồng Bách Hùng hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão đệ còn nhớ những chuyện cũ đó thì khá đấy!

Đông Phương Bất Bại cười lạt nói:

- Sao tiểu đệ lại không nhớ? Năm trước tiểu đệ dùng thuốc mê đánh ngã Nhâm giáo chủ rồi bị đường chúa Liệt hỏa đường là La Cổ Đức phát giác. May nhờ Đồng huynh chém La đường chúa một nhát giết hấn đi để bịt miệng thì việc lớn của tiểu đệ mới thành công được. Đồng huynh thật là một vị huynh trưởng rất tốt của tiểu đệ.

Đồng Bách Hùng liếc mắt nhìn Nhâm Ngã Hành, biến sắc nói:

- Đừng trách là ngày ấy lão huynh đã quá hồ đồ!

Đông Phương Bất Bại lắc đầu nói:

- Không phải hồ đồ đâu! Đó chính là Đồng huynh đối với tiểu đệ bằng một lòng nghĩa khí thâm trọng. Lúc tiểu đệ mười một tuổi được quen biết Đồng huynh. Hồi ấy gia cảnh tiểu đệ rất bần hàn, hoàn toàn trông cậy vào sự cứu tế lâu năm của Đồng huynh. Song thân tiểu đệ qua đời không lấy gì mai táng, cũng phải nhờ vào Đồng huynh liệu lý cho.

Đông Phương Bất Bại bật lên tiếng cười trầm trầm, thở dài nói:

- Thế này thật khiến cho người ta lâm vào tình trạng nan giải. Đồng huynh ơi! Tiểu đệ nhớ đến ngày trước bị bọn Lô Đông thất hổ vây đánh ở phía nam núi Thái Hàn. Khi ấy tiểu đệ luyện công chưa thành lại gặp chúng tập kích đột ngột, bị trọng thương ở tay phải và có thể mất mạng trong khoảnh khắc. Nếu không được Đồng huynh liều mạng giải cứu thì tiểu đệ đâu còn sống được đến ngày nay?

Đồng Bách Hùng xua tay gạt đi:

- Việc đã qua rồi còn nhắc lại làm chi nữa?

Đông Phương Bất Bại thở dài đáp:

- Những cái đó không thể không nhắc lại được Đồng ca ơi! Tiểu đệ chẳng phải là kẻ vô lương tâm, không nghĩ gì tới ơn nghĩa ngày trước. Chỉ có điều đáng trách là Đồng đại ca đã đắc tội với Liên đệ. Y đòi lấy tính mạng của Đồng huynh thì tiểu đệ chẳng làm thế nào được.

Đồng Bách Hùng la lên:

- Hồng rồi! Hồng rồi!

Đột nhiên mọi người thấy trước mắt thấp thoáng bóng hồng, tựa hồ Đông Phương Bất Bại chuyển động thân hình. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Thanh đơn đao trong tay Đồng Bách Hùng rớt xuống đất. Người lão đảo mấy cái. Đồng Bách Hùng bỗng há miệng thật to rồi đột nhiên người lão chúi về phía trước, nằm phục dưới

đất không nhúch nhích được nữa. Tuy lão té nhào chỉ trong nháy mắt, nhưng Nhâm Ngã Hành là tay cao thủ hơn đời đã trông rõ ràng. Huyệt mi tâm, hai huyệt thái dương mé tả và mé hữu cùng huyệt nhân trung ở dưới mũi, bốn chỗ đại huyệt đều có một chấm đỏ nhỏ bé rướm máu. Hiển nhiên lão đã bị mũi kim thêu trong tay Đông Phương Bất Bại đâm trúng.

Bọn Nhâm Ngã Hành đều là những tay võ công trác tuyệt, nhưng đứng trước tình trạng này, không tự chủ được, lùi lại mấy bước. Lệnh Hồ Xung kéo tay Doanh Doanh lại để tự mình đứng chắn trước mặt nàng.

Trong lúc nhất thời, bầu không khí yên lặng, chết chóc không ai dám thở mạnh.

Dĩ nhiên mọi người biết bản lãnh Đông Phương Bất Bại rất mực cao thâm, nhưng không ngờ hắn lại cao thâm đến trình độ có thể dùng mũi kim thêu rất nhỏ và ngắn mà đâm trúng vào bốn tử huyệt của Đồng Bách Hùng một cách thần tốc đến thế.

Võ công hắn kỳ tuyệt dĩ nhiên khó mà tưởng tượng được. Có điều miệng hắn đang kể lại mối kết giao sinh tử cùng đưa ra những ơn huệ của Đồng Bách Hùng với hắn, mà trong nháy mắt đã hạ thủ giết người bạn tâm giao thì tấm lòng hiểm độc của hắn khiến người ta phải sợ vỡ mật.

Nhâm Ngã Hành từ từ rút kiếm ra nói:

- Đông Phương Bất Bại! Cung hỉ ngươi đã luyện thành võ công trong Quỷ Hoa bảo điển.

Đông Phương Bất Bại đáp:

- Nhâm giáo chủ! Pho Quỷ Hoa bảo điển đó chính là giáo chủ đã truyền cho tại hạ. Tại hạ vẫn ghi ơn về điểm này.

Nhâm Ngã Hành cười lạt nói:

- Thế ư? Vì nhớ ơn mà ngươi đem ta cầm tù ở dưới đáy Tây hồ, khiến ta không còn được nhìn thấy ánh mặt trời nữa?

Đông Phương Bất Bại hỏi:

- Nhưng tại hạ không giết giáo chủ, có đúng thế không? Tại hạ chỉ cần ra lệnh cho Mai trang tứ hữu không đưa cơm nước vào thì liệu giáo chủ có sống qua được mười bữa nửa tháng chăng?

Nhâm Ngã Hành đáp:

- Ngươi đã nói vậy thì ra đã đối đãi với ta rất tử tế.

Đông Phương Bất Bại nói:

- Chính thế! Tại hạ để giáo chủ ở dưới đáy tây hồ thành Hàng Châu là cho giáo chủ được đi dưỡng tuổi trời. Người ta thường nói: "Trên trời có Thiên Đàng, hạ giới có Tô Hàng". Phong cảnh Tây hồ đã nổi tiếng khắp thiên hạ mà Cô Sơn mai trang lại là nơi tuyệt đẹp ở vùng Tây hồ.

Nhâm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Té ra ngươi cầm tù ta trong hắc lao dưới đáy tây hồ là để đi dưỡng tuổi trời. Vậy ta tạ ơn ngươi.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Nhâm giáo chủ! Những cách cư xử rất tử tế của giáo chủ đối với tại hạ, tại hạ vĩnh viễn ghi lòng. Nguyên trước tại hạ làm phó hương chủ về đệ tam chi dưới trưởng Phong Lôi đường chúa trong Triều Dương thần giáo, rồi được giáo chủ nâng đỡ, năm nào cũng thăng chức. Thậm chí pho Quỳnh Hoa bảo điển của bản giáo cũng truyền cho tại hạ và chỉ định tại hạ lên tiếp nhiệm chức giáo chủ bản giáo. Ôn đức ấy Đông Phương Bất Bại này không bao giờ dám quên.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn thi thể Đồng Bách Hùng nằm dưới đất nghĩ bụng:

- Thằng cha này vừa mới tán dương những chỗ tử tế của Đồng đường chúa đối với hắn rồi đột nhiên hắn hạ sát thủ. Chắc bây giờ hắn lại giở thủ đoạn đó với Nhâm giáo chủ, nhưng Nhâm giáo chủ khi nào mắc lừa hắn? Có điều Đông Phương Bất Bại ra tay một cách cực kỳ thần tốc, khác nào sấm nổ chớp giật và tuyệt không có dấu hiệu gì báo trước, thật khiến cho người ta khó nổi đề phòng.

Lệnh Hồ Xung liền lấy mũi trường kiếm chí vào ngực Đông Phương Bất Bại đề phòng khi thấy hắn cử động chân tay là lập tức đâm mạnh vào. Chỉ có cách tiên hạ thủ giết hắn chết ngay. Bằng để hắn chiếm được tiên cơ thì trong phòng này tất có người mất mạng với hắn.

Nhâm Ngã Hành, Hướng Vấn Thiên, Thượng Quan Vân và Doanh Doanh cũng nhìn chòng chọc Đông Phương Bất Bại, không chớp mắt để đề phòng hắn hạ thủ bất ngờ.

Bỗng nghe Đông Phương Bất Bại lại nói tiếp:

- Ban đầu tại hạ nhất tâm quyết ý muốn làm giáo chủ Triều Dương thần giáo. Tại hạ nghĩ đến những gì "muôn năm trường trị, nhất thống giang hồ", để hết tâm trí lo mưu đoạt lấy địa vị của giáo chủ, nên chặt bớt những lòng cánh của giáo chủ.

Hắn quay sang nhìn Hướng Vấn Thiên nói tiếp:

- Hướng huynh đệ! Mưu kế của tại hạ không che mắt được huynh đệ. Trong Triều Dương thần giáo, trừ Nhâm giáo chủ và Đồng Phương Bất Bại ra thì Hướng huynh đệ đáng kể là một nhân tài.

Hướng Vấn Thiên tay cầm cây nhuyễn tiên nín thở, không dám trả lời.

Đông Phương Bất Bại thở dài nói:

- Khi tại hạ mới làm giáo chủ, ý chí nổi lên bỗng bột những muốn ra tay hành động một phen, thành ra có những câu "Văn thành võ đức", "trung hưng thánh giáo". Thật là những câu huênh hoang vô sự. Về sau vì luyện tập Quỳnh Hoa bảo điển mới dần dần tỉnh ngộ đến chỗ màu nhiệm của người đời, nào luyện đan phục thuốc. Mấy năm sau lại hiểu rõ về cuộc sinh hóa của con người cùng những mấu chốt nảy nở của vạn vật.

Mọi người nghe hắn thuyết một hồi bằng thanh âm lạnh lạnh rồi bàn tay ai cũng dần dần đỏ mồ hôi và đầu óc cảm thấy rõ ràng hắn nói rất có lý. Nhưng đáng điều yêu tà của con người nam chẳng ra nam, nữ chẳng ra nữ khiến ai nấy càng coi càng ghê sợ.

Đông Phương Bất Bại từ từ đưa mắt nhìn Doanh Doanh hỏi:

- Nhâm đại tiểu thư! Mấy năm nay ta đối đãi với tiểu thư ra sao?

Doanh Doanh đáp:

- Giáo chủ đối với tiểu nữ rất tốt.

Đông Phương Bất Bại thở dài, buồn rầu nói:

- Rất tốt thì không có đâu. Nhưng ta vẫn khen ngợi đại tiểu thư tuy là thân gái mà so với hạng trai tầm thường còn hơn gấp trăm lần. Huống chi đại tiểu thư lại sắc nước hương trời, xuân xanh đương độ. Giả tỷ giữa ta và đại tiểu thư có thể thay đổi địa vị thì đừng nói làm giáo chủ Triều Dương thân giáo mà làm đến hoàng đế ta cũng không thích.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Nếu lão cùng Nhâm đại tiểu thư thay đổi địa vị mà bảo tại hạ thương yêu lão quá cũng là một điều không phải dễ dàng.

Bọn Nhâm Ngã Hành nghe chàng nói vậy đều kinh hãi.

Bỗng thấy Đông Phương Bất Bại cặp mắt chăm chú, nhìn chằm chằm không chớp, lông mi từ từ dựng đứng lên, sắc mặt xanh lè. Hắn hỏi chàng:

- Ngươi là ai mà dám nói càn với ta như vậy thì thật là lớn mật.

Mấy câu này thanh âm sắc bén, chắc là hắn đã phẫn nộ đến cực điểm.

Lệnh Hồ Xung vốn là người gan dạ. Những chuyện gì nghiêm trọng chàng vẫn coi thường. Dù chàng biết rõ nguy hiểm đến nơi cũng chẳng để lòng. Chàng cười đáp:

- Là tu mi nam tử cũng hay, là cô gái chim sa cá lặn cũng tốt. Tại hạ chỉ ghét nhất là kẻ làm trai giả gái.

Đông Phương Bất Bại thét lên lạnh lạnh:

- Ta hỏi ngươi là ai?

Lệnh Hồ Xung cười đáp:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung.

Đông Phương Bất Bại nói:

- ô! Ngươi là Lệnh Hồ Xung ư? Ta vẫn muốn gặp mặt ngươi một phen. Nghe nói Nhâm đại tiểu thư yêu ngươi lắm. Nàng say mê ngươi đến nỗi dám vì ngươi hy sinh tính mạng. Ta không hiểu, ngươi là một đáng lang quân thiếu niên tài mạo đến thế nào! Chà! Nay ta coi ngươi cũng tầm thường chẳng có chi khác lạ. Đem so ngươi với Liên đệ của ta thì ngươi hãy còn thua xa lắm.

Lệnh Hồ Xung cười lạt nói:

- Tại hạ chẳng có chỗ nào là hay tốt, mà chỉ hơn người ở chỗ tấm lòng nguyên chất. Còn Dương quân đây tuy người anh tuấn nhưng đáng tiếc là tuồng ong bướm vật vờ, đến đâu để tình luyến ái tới đó.

Đông Phương Bất Bại gầm lên:

- Quân khốn kiếp này... Ngươi nói những gì thế?

Mặt lão đỏ gay, hần nhảy xổ lại cầm mũi kim thêu nhằm đâm lẹ tới Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung đã nhìn thấy giữa Đông Phương Bất Bại và Dương Liên Đình có những chuyện thâm kín không thể nói với ai được nên chàng cố ý chọc giận hắn.

Nên biết những tay cao thủ võ học đến khi lâm địch mà tâm thần bất định thì võ công bị giảm sút rất nhiều.

Đông Phương Bất Bại phóng mũi kim ra đang cơn tức giận quả nhiên tâm nhẹ mà khí nặng.

Lệnh Hồ Xung vùng trường kiếm đâm lẹ vào cổ họng lão.

Chiêu kiếm này đã cực kỳ thần tốc mà lại nhằm rất trúng phương vị. Nếu Đông Phương Bất Bại mà không co mình lại thì lập tức bị mũi kiếm xuyên vào cổ họng.

Nhưng giữa lúc ấy Lệnh Hồ Xung cảm thấy má bên trái ngâm ngâm đau, tiếp theo thanh trường kiếm trong tay hướng chênh chếch sang một bên.

Nguyên Đông Phương Bất Bại thủ pháp mau lẹ phi thường. Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này hắn phóng kim đâm vào má Lệnh Hồ Xung. Lúc rút tay về hắn lại dùng kim gạt nhất kiếm của chàng.

May mà nhất kiếm của Lệnh Hồ Xung đâm hắn rất lẹ mà vào chỗ yếu hiểm, bắt buộc hắn phải trở lại tự cứu mình. Vì thế mà mũi kim của Đông Phương Bất Bại đâm chệch đi một chút, không trúng vào yếu huyệt trong người chàng. Có điều hắn dùng mũi kim khê đẩy một cái mà hất trệch được thanh kiếm trong tay Lệnh Hồ Xung sang một bên khiến mọi người bất giác la lên một tiếng:

- úi chà!

Trong võ học tuy có công phu "tứ lạng bát thiên cân", nhưng ít ra cũng phải có bốn lạng mới được. Đẳng này mũi kim thêu dài không đầy một tấc cơ hồ gió thổi bay, là nhẹ đến nỗi rút xuống nước cũng không chìm ngay, mà đẩy được thanh trường kiếm của Lệnh Hồ Xung thì bản lãnh hắn đã cao thâm không biết đến đâu mà lường.

Lệnh Hồ Xung cực kỳ kinh hãi. Chàng biết bữa nay gặp phải một tay kinh địch bình sinh chưa từng thấy. Đối phương chỉ cất tay nhắc chân một cái là tính mạng mình khó nổi bảo toàn. Chàng nghĩ vậy liền vùng kiếm ra veo veo bốn chiêu liền nhằm đâm vào những điểm yếu hại đối phương.

Đông Phương Bất Bại la lên một tiếng "ái chà" rồi khen rằng:

- Kiếm pháp này thật cao minh!

Hắn hất trên, gạt dưới, đẩy tả, ngáng hữu đưa bốn chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung chệch đi hết.

Lệnh Hồ Xung quát lên một tiếng thật to. Chàng chém bổ xuống đầu Đông Phương Bất Bại.

Đông Phương Bất Bại dùng ngón tay cái và ngón tay trỏ bên phải cầm mũi kim thêu giơ lên để đón chiêu kiếm.

Thanh trường kiếm không sao chém xuống được.

Lệnh Hồ Xung còn cảm thấy cánh tay hơi tê nhức.

Bóng hồng thấp thoáng dường như có vật gì đâm vào mắt bên trái chàng.

Lúc này chàng không kịp đỡ gạt mà cũng không kịp né tránh. Trong cơn cấp bách, thanh trường kiếm bỗng rung động, chàng đã phóng kiếm nhằm đâm vào mắt bên trái Đông Phương Bất Bại.

Đây là phép lưỡng bại câu thương.

Chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng ra nhằm đâm vào mắt bên trái Đông Phương Bất Bại. Chiêu kiếm chàng sử dụng đây đã học được ở trong phép Độc Cô cửu kiếm. Nguyên Độc Cô cửu kiếm chỗ ác diệu của nó là "đĩ vô chiêu thắng hữu chiêu", cứ tùy cơ ứng biến phóng ra. Chiêu kiếm còn cách đối phương mấy tấc thì chính mí mắt chàng cảm thấy tê buốt.

Đông Phương Bất Bại thừa cơ tay kiếm của chàng trệch đi một chút nhảy lạng người sang một bên tránh khỏi.

Lệnh Hồ Xung biết rằng mí mắt bên trái của mình đã bị mũi kim thêu của đối phương đâm trúng. May ở chỗ hấn mãi né tránh chiêu kiếm của chàng nên mũi kim đâm trệch đi một chút, không thì chàng đã bị đui mắt vì mũi kim hiểm độc của Đông Phương Bất Bại.

Lệnh Hồ Xung chỉ đỡ đỡ một chút rồi lại tiếp tục tấn công đối phương một cách ráo riết. Thanh trường kiếm của chàng vung tút, kiếm phong rít lên veo veo. Mục đích của chàng là không để đối phương được rảnh tay phản kích.

Nhâm Ngã Hành và Hướng Vãn Thiên đứng ngoài quan sát nhận thấy Lệnh Hồ Xung khó lòng thủ thắng liền kẻ vung trường kiếm người phát nhuyễn tiên xông lại giúp công.

Ba tay cao thủ đệ nhất đương thời hiệp lực liên công thì dù thiên binh vạn mã cũng khó lòng địch nổi. Thế mà Đông Phương Bất Bại với mũi kim thêu xuyên qua xuyên lại giữa ba người nhanh như điện chớp, không có vẻ gì kém thế.

Lúc này Thượng Quan Vân cũng múa đơn đao xông vào trợ chiến, gây thành thế bốn người chọi một.

Cuộc chiến đang lâm vào tình trạng rất gay go, Thượng Quan Vân bỗng rú lên một tiếng khùng khiếp. Thanh đơn đao của hấn rớt xuống đất. Hấn đưa hai tay lên bụng lấy mắt bên phải. Hấn bị mũi kim của Đông Phương Bất Bại đâm trúng mắt rồi.

Lệnh Hồ Xung thấy Thượng Quan Vân bị thương ở mắt phải lùi ra ngoài, nhưng Nhâm Ngã Hành và Hướng Vãn Thiên hai người vẫn tấn công cực kỳ mãnh liệt, khiến cho Đông Phương Bất Bại không kịp rảnh tay công kích chàng. Chàng liền vung thanh trường kiếm nhằm đâm vào những huyệt đạo trọng yếu trên người hấn.

Tuy Độc Cô cửu kiếm là một kiếm thuật tuyệt thế vô song, những tay cao thủ kiếm thuật vào cỡ Xung Hư đạo nhân, chưởng môn phái Võ Đang cũng không chống đỡ được những thế công bão táp của kiếm thuật thần kỳ này. Nhưng thân thể Đông Phương Bất Bại chập chờn như bóng ma trôi, chọt tả chọt hữu, thoát ở phía trước, thoát qua sau lưng. Người hấn nhẹ nhàng như làn khói tỏa. Thế kiếm của Lệnh

Hồ Xung đều tấn công vào những chỗ sơ hở của đối phương mà hắn vẫn tránh thoát, nhiều lúc chỉ khe chừng sợi tóc.

Thật là một cuộc chiến đấu cổ kim hiếm có trong võ lâm, chẳng khác gì những người ở trong phòng đóng kín dùng đao kiếm để đuổi chém một con chim én. Loài chim tuy không hiểu võ công mà vẫn có thể tránh thoát. Bỗng nghe Hương Ván Thiên "ối" lên một tiếng, tiếp theo Lệnh Hồ Xung cũng bật tiếng la. Hai người đã bị mũi kim thù của Đông Phương Bất Bại đâm trúng. Còn Nhâm Ngã Hành tuy luyện được môn Hấp tinh đại pháp rất khủng khiếp song vì thân pháp Đông Phương Bất Bại cực kỳ thần tốc, lão không sao đụng vào người hắn được. Mọi người giao thủ thêm một lúc nữa, thì Nhâm Ngã Hành bỗng rú lên một tiếng kinh khủng. Lão bị kim đâm trúng trước ngực và cổ họng. May mà Lệnh Hồ Xung lúc đó tấn công ráo riết, Đông Phương Bất Bại phải lo tự cứu nên mũi kim đi trệch một chút, lão không đến nỗi bị thương. Đông Phương Bất Bại bị bốn người vây đánh mà không ai đụng được vào tà áo của hắn. Trái lại cả bốn người bên này đều bị mũi kim của hắn đâm trúng.

Từ nãy giờ Doanh Doanh đứng một bên theo dõi chiến cuộc. Mỗi lúc lòng nàng thêm hồi hộp, tự hỏi:

- Không hiểu mũi kim của Đông Phương Bất Bại có chất độc không? Nếu có thì hậu quả khó lường được.

Đông Phương Bất Bại chuyển động thân hình mỗi lúc một thêm mau lẹ. Sau chỉ còn thấy bóng hồng thấp thoáng trong phòng.

Nhâm Ngã Hành, Hương Ván Thiên và Lệnh Hồ Xung vừa chiến đấu vừa quát tháo.

Doanh Doanh nghe tiếng quát nhận thấy mọi người vừa tức giận vừa hoảng sợ thì lòng nàng cũng vô cùng xao xuyến. Nàng tự nhủ:

- Ta có gia nhập chiến cuộc thì cũng chẳng thể vẫn hồi được tình trạng khản trương, chỉ tổ làm bận chân cho mọi người. Cứ tình hình này còn kéo dài thì Đông Phương Bất Bại dù một người chọi ba vẫn còn có cơ thủ thắng. Biết làm thế nào bây giờ?

Bỗng nàng liếc mắt ngó lại thấy Dương Liên Đình lúc này đã ngồi dậy chăm chú theo dõi cuộc chiến. Mặt gã lộ vẻ lo âu. Một ý nghĩ vụt qua đầu óc nàng, nàng nghĩ ra một kế rồi lẳng lặng rảo bước đến bên giường. Đột nhiên nàng vung đoản kiếm lên đâm vào bả vai Dương Liên Đình đánh sột một tiếng.

Dương Liên Đình bị đâm một cách bất thành linh, bất giác rú lên một tiếng.

Doanh Doanh lại đâm thêm một nhát vào đùi gã.

Bây giờ Dương Liên Đình đã hiểu chỗ dụng ý của Doanh Doanh là muốn cho gã rú để phân tâm Đông Phương Bất Bại, gã liền nghiêng rằng chịu những cơn đau đing người, không rên la một tiếng.

Doanh Doanh tức giận quát hỏi:

- Sao mi không kêu nữa đi? Mi mà ngồi yên thì ta chặt cả mười đầu ngón tay của mi nữa, xem mi có nhịn đau được không?

Quả nhiên Doanh Doanh vừa dứt lời đã khoa kiếm hót dứt một ngón tay bên phải gã.

Dè đầu Dương Liên Đình tính khí quật cường gã đau đến ngất người mà vẫn lặng im.

Tuy nhiên tiếng rú đầu tiên của gã đã lọt vào tai Đông Phương Bất Bại. Hắn giật mình liếc nhìn lại thấy Doanh Doanh đang hành hạ Dương Liên Đình. Hắn không khỏi đau xót trong lòng, lớn tiếng thóa mạ:

- Con nha đầu chết bầm chết vằm kia! Ta sẽ lột da mi!

Hắn chưa dứt lời đã nhảy xổ về phía Doanh Doanh.

Doanh Doanh nghiêng đầu đi né tránh, chẳng hiểu có thoát khỏi mũi kim của Đông Phương Bất Bại hay không?

© [HQD](#)